

Fragment uit: Oena Loena

LENY VAN GROOTEL

'Ja, maar daar kan ik niks aan doen.' Dizzy veegt haar mond af aan haar mouw. 'Het komt omdat ik verdriet heb, zegt dokter Pi. Daarom eet ik te veel.'

Loena kijkt Dizzy verbaasd aan. 'Tegen mij heeft hij het heel anders gezegd. Als je verdriet hebt, dan eet je juist niks. Daarom ben ik zo dún!'

Smek smak. En trrr...Rooie Rat roffelt met zijn pootjes op het harde kussen. Ik lust ook wel wat, lijkt hij te zeggen. Loena bijt een schilfertje chocola af en stopt het in zijn bek. Dizzy laat zich achterover vallen. Haar benen hangen als dikke broden buiten bed.

'Misschien ligt het aan het sòdrt verdriet,' zegt ze. 'Van het één word je dik en van het andere dun.'

'Ja maar...' Loena zuigt verwoed op het laatste stukje van haar reep. 'Ik wéét eigenlijk niet dat ik verdriet heb. Ja, nou wèl even, om mamma. Omdat ze in het ziekenhuis ligt. Maar dokter Pit zegt dat ik altijd verdriet moet hebben. omdat pappa niet thuis woont, en omdat mamma niet zo goed voor me zorgt. Maar...ik weet het niet...ik vind het gewoon. Mamma is mamma. ik zou geen andere willen. En geen andere vader ook.' En ze vertelt Dizzy over het schoentje van prinses Amalia, over de oude sleutel in haar jaszak. 'En jij?' vraagt ze dan zachtjes. 'Voel jij dat verdriet dan wel? Waar je dik van wordt?'

'Niet als ik eet.' Dizzy maakt een propje van de wikkel en mikt het in de prullenbak. 'Als ik eet, voel ik niks.'

'Duurt het al lang?'

'Kweenie. Drie jaar of zo.'

Pfff...' Loena laat Rooie Rat haar plakvingers aflikken. 'Is jouw verdriet dan zo groot? Heb je het nu nog niet weggegeten?'

'Hoe kan ik dat weten? Je kunt verdriet toch niet op de

weegschaal zetten?'

'Nee, maar het kán zijn ...' Loena trekt een diepe rimpel. 'Het kán zijn dat je al lang op nul staat.'

'Snap ik niet.'

'Nou, stel je hebt honderd kilo verdriet. Dan moet je dus honderd kilo snoepen om het kwijt te raken...Misschien heb je dal al lang gedaan. En dan hoeft je dus eigenlijk niet meer zo veel te eten. Kun je weer gewoon worden.'

'Hihi...' Dizzy moet echt lachen. 'Zo heb ik het nog nooit bekeken. Ja, maar hoe weet ik nou of ik genoeg heb gesnoept?'

'Gewoon een tijdje niet meer doen en kijken of het verdriet dan wegblijft.'

'En als dat niet gebeurt?'

Op dat ogenblik klinkt er een schreeuw op de gang. Er klinken haastige voetstappen, en het lijkt wel of er wordt gevochten.

Loena gaat geschrokken overeind zitten. 'Wat is dat?' Dizzy haalt haar schouders op. 'Pollie natuurlijk weer. Die droomt haast elke nacht. De Zaag zal hem wel weer in bed leggen.'

Ze draait zich om naar de muur.

'Nou maf ze, ik ga slapen.'